

מסורת הש"ס

[illegible]

גליון הש"ם

[illegible]

מוסף רש"י

[illegible]

נגידה, דיון דשלמה היא
לרנסה (ע"ז חד, וכע"ז יוסף)

אוֹתוֹ אַתָּה מְשַׁלֵּחַ כּוֹ כָּל אִיסוּרִין. שְׁנֵאמַר בְּהֵן לֹא תֵאכַל בָּגוֹן זֶה וְהִיאֲדִיטֶרְךָ קִרְא לְמַעֲרֵינָה לֹא מִזֵּי לְמִינֵף טַעֲמָא דְהִי לֹא אוֹתוֹ הוּא תַּמְיִנָּה קִרְא לְנַעֲזוּתֵיהּ אִיטֶרְךָ שְׁאִין הַקְבִּי'ה מִקְפָּא שִׁכְר כָּל בְּרִי'ה וְיִחָרֵךְ בְּמִצְרִים לֹא יִחָרֵךְ כֻּלָּא לְשׁוֹנו (שְׁמוֹת י"ב) לְפִיכָּךְ הַקְבִּי'ה מוֹרֵה וְנִזְמָר שְׁכָרוֹ וְנִבְנֵד (שְׁכָרִין י"א) הִכְלָה מִן הַעוֹבֵד כּוֹכְבִּים שֶׁהִבְלָה יִמְכּוֹר לִנְכָר וְעוֹרֶפָה לְכָל: וּר"מ. דִּנְקָא יֵיזֵה אִיסוּר הִגָּה בְּשֹׁר אִיסוּרִים מִדְּפֻרָּה צִבְיָלָה בְּשִׁלְמָה פֻּרְעָה יִמָּר דִּרְפָּה לְגוֹשִׁי'ה אִיטֶרְךָ לְמִיפְרַע הִי' הִימָר מִשּׁוֹם דְּהִי לֹא דִפְרַע בִּיה הוּא אֲמִינָה

ויחמור בהנהגה אלף אותו מזהל.
 וישמעיה לאסור הגנה חולין שנשחטו
 ונדרסו (דפסא ק"י) כדו לאסור חסדו
 מדרבנא (דפסא י"י) ב"ר ירמיה מנח
 המקום וזכחה ואכלת ברחוק מקום
 היטיע חוק למתנה שפיה אהה וזכח
 והואכל ואי אהה וזכח והואכל כלקדו
 מקום "ומשום וזכח מפורש בזה ק"ו
 כהניא בזהילא לאסורש למילף לכו
 לאסור הגנה מהכא ויהי שמעיה אותו
 שגמיר משום חוק למחילה אהה
 משגליל כפרה דהא מהאי קרא ובשר
 בשדה טורף נפקא לך לאסור מחילה
 כגון הוסייע העובר את ידו בשעת
 שחיטה בפרק בהמה המקשה לילד
 (תפילי קמ:) אלף יש לך אחר ההאמר
 מההו מחילה ואי אהה משגליל כלכל
 ואהה זה חולין שנשחטו בעזרה:
 חולין שנשחטו בעזרה. דלסרי
 בהנהגה לאו דלוריתא. בפרק שני
 קדקדשין (דף קמ.) ואלפילנו בה: שולח
 אדם ירך לגבירי. ואלה מלכריאל לטול
 גידים לאו גזרינן שמה ישראל
 חבירו כשתיגנה לו וירך ויקנה אותה
 מן הנכרי ובספור שניטל גידה הואיל
 ומתחתה מדי ישראל יתה ואכלנה
 בגידה: מפני שמקומו ניכר. אם הוא
 טטול ואם לאו. שמעיה מניח מהא
 ויחמור בהנהגה אלף אותו מזהל.

דגיד מותר בהנאה וקשוי לר' אבחי: **היא ותלבה וגידה הוסיפה**. לפיכך כל חלב וכל גיד מותרין בהנאה שהן כלל לגר אשר בשעריך חמנה ואכלהו) שם הן קרויין עמה נבלה והרי קר היתר הנאה בלוא דגיד ל"ש נבילה ול"ש כשרה: **הינאח למד' יס בגידי**. טעם בשר הרי הוא בכלל נבילה: **אלא למד' אין בגידי**. דלפורו יתון טעם בשר א"י ומחשבו: **עם הבשר אכלת לאו טעם בשר א"י** כדו ולא נבילה מיקרי אלא כעצמות דהן עץ בעלמא ולא אישטרי בכלל נבילה ועץ הוא וההורהר ישיבה עליו מאי איכא למימר. ופלוניאיהו בגיד הנשחמוין (שם): **ו"ס פוסק**. לגמרי. מבהמה טמאה פטור דקסבר אין בגידין צומח בשם טעם ומגיד גמי פטור דכי אהריה רחמנא אגיד היכא דבשרה מותר להיטו בהמה טמאה דהכי משמע אין לא תאכל הלא בשר אכיל אכל טמאה וההירע על דההו דמז' מפרש' לא בגיד הנשחמוין (א"א).

ולרבי שמעון הכי נמי דאסור גיד דעוורה אפילו בהנאה אלא לא
 כחלו איסור הנאה משמע ובשומרה נביה בהנאה היא לא הותרה
 לר"ש דלא ככלל נביה היא אבל לרבי יהודה מעורב משום דקסבר
 יש צדיקים צוות עטם דקמתי רבי יהודה מחייב משום דאסור
 גיד בכלל צמר ובשומרה נביה הותרה גם היא: אלו ואלו. שרי
 דס חטאות הפנימיות הנשפכים על יסוד מערבי של מוצה החילון
 ושירי דס חטאות החיצונות הנשפכים על יסוד דרומי ויאלץ
 היסוד לרפאה דרך שני נקבים קטנים: **ומועריבין כהמה**. שילון
 שבה עובר בעורה: **ויולאין לנחל דרובן**. כמו לנחל ארן. (דברים
 עמק: **לנגנים**. בעלי גנות חבן: **ומועלין כהן**. כלומר
 אסור להנות מהן בלא דמים מפני שהן של הקדש. מכל מקום דס
 מותר בהנאה: **כמים הממנסין**. שאסורות בהנאה שהי קדש
 הן שקדשו כלי שרת וכחצי (שמות ז) כל הנוגע בהם יקדש:
 ולתמיד

וְיֹאמַר דַּמִּיד דַּאֲכִי הוּא מַשְׁמַע דְּלִדְרֵי מֵאִזֵּר וְרֵבִי שְׁמַעוֹן מוֹעֲלִין בֵּהּ
 דֵּס בְּתַחֲלָה אִין מוֹעֲלִין זוֹ: מֵהָ מִים מוֹתְרִים אִף דֵּם מוֹתֵר. אֲחֵר
 דִּמְשַׁמַּע קִרָּה גַּדֵּם חוּלִין דְּרֵבִי בִּהְנֵאלָה וְלֹא מֵאֲכֹל דְּרֵיבִי הִינּוּ אִמְלֵי
 לְדֵם חוּלִין וְחַד לְקַדְשֵׁם מִ"מ גִּינִי מִילְתָּא בְּעָלְמָא הוּא דְּכוּלֵּהּ
 גַּבִּי הַמּוֹבָה. לֹא פִרְיָן לְמִינָהּ שִׁיחָא דֵּם אֲסוּר בִּהְנֵאלָה דִּמְמִילָא יֵר

כל שעה פרק שני פסחים כב.

אֲתָנוּ אַתָּה מְשַׁלֵּיךְ. פ"ה דבנלו איתו לא מני למידרש מגופיה דקרא דלאטערין שזין הקב"ה מקפח שער כל בריה ובריי דאורולני"ש מפרש דלאטערין למישרי עיניו שיהיו אה דיו משום דמקרא דבשר כזה טרפה לריש נמי קדשים שיהיו חוק למחיתא בריש בהמה ממשקה (והיו חז"ל:) וזהו אסרין די העובר בהמה מדאיתקש לקדשים דאסור בהנאה דאמור "וכל שנקדש פסול בזה משקר ולכן אטערין איתו לכל איסורים:

חולין שנישטו בעורה אָא
דאורייתא פ"ה איקור
הנאה ולא משמע פטת ההלכה כן
אלא לנמיר קאמר לאו דלורייתא וכן
בסוף שמעטא גבי הא דלמיר איכא
גינייהו חולין שנישטו בעורה אי
אפשר לפרש בעינן אחר ויפסקי מי
שאלו הכריז נזיר ושמע חבירו ואמר
זאת (נזיר עט: ופס:) כפייהו חולין כדי
לנמיר במזותא אחר קרייתא חולין לעורה
ומשני קסבר חולין שנישטו בעורה
לאו דלורייתא ואי לענין איקור
אכליה הוו דלורייתא אכתי מקסי
ליה היזק הקרבן נאכל דמשמע אה
שנאכל וקשה לרשב"א דכת"כ דפ'
זו גבי נזיר דרש רבי יהודה לא יאכל
על קדש הוא יכול הטאת העוף הנא
על הספק ואשם מלוי וחולין שנישטו
בעורה ישרפו ח"ל הוא מולדעקריך
לנעוטי שאינם בשרים מכלל דלמיר

צהלה מלאוֹרֵי־חַיִּים. וְיִבִּי שְׂשׂוֹן
 נְסִי מִיָּד אִסּוּר בְּחִנּוּחַ. מִשְׁמַע
 דִּהְיָה לְשׁוֹלֵם יֶדֶן לְנֹכַח אֲחִיו כִּי
 יִהְיֶה. הֵקֵן רִיבֵי־הָדָר דִּהְיָה יְהוּדָה
 אִתּוֹ לֵב צִפִּיק דָּמֵס ע"ו (דב' כ. ט)
 לְאִסּוּר לִיתֵן לֶסֶם מִתַּנֶּת חֹסֶם וִי"ל דִּהָא
 אֲמַר הַסֵּס עַם הִיָּה שְׂמִיעַ מוֹתֵר מִפְּנֵי
 * שְׂהוּא מְכוּוֹר לוֹ עֲקֵסָה סְרִי
 דְּאִרְלֵי־נִישׁ * הִיָּה מִלֵּי אֲחִי כִי יְהוּדָה
 וְכִי יְהוּדָה אִתּוֹ לֵב צִפִּיק גִּדֵּל נִשְׁמַע
 וְלִחְיִיבָה

(חזקוני ק): דגיד הגשה אסור לבני נח וקעבר משום נפשי עור לא חתן וגוי ואומר ר"י דלא קשה מידי דלא קאמר אלא לבני יעקב דוקא דקודם מתן תורה אקריבו בני נח דלא לא נתינת בצטני וא"ח מיקשי למחזיקי מרבי שמעון דקטרי לא דלא תאכלני אסור הגהה משמע דמאכלי בני הגשה י"ל כיון דסבר ר' יוחנן גיטין גיטין סברא הוא דלא אסור בהגהה נמי אסור דלא שייכא ביה אכילה "א"ט חזקיה לא סבר כרבי שמעון אלא כרבי יהודה דלמאורה נמי לא אחיז חזקיה כרבי מאיר דלרבי מאיר פשטא ון לעיל מדליתערין למישרי גיטלה דכל אקורים אקורים בהגהה וכן לקמן (דף גז:) גבי יחיז הוא מרבנן פשטא ליה למגלה דלרבי אמר גמר מנבילה וכו' חזקיה לקמן (ט) לימא כמגלי היינו לרבי אברהם דחזקיה לא מני אחי ככ"ע: ודו"ק דם דרחמנא אסור. משמע דדם לא הו' בכלל בהמה מדלא מנין כשחיתורה בהמה דמה נמי הותרה וקשה להם ר"י דלמא כמחזיקי (שם ט) וסע ד נבילה ב"ה מטמא וקאמר הגהה ר"י קטרי (כרבי) יהודה דלא מטמא ב"ה אלא בשני רביעית דם והואיל ויכול לקדוש ולעמוד על כות אלאה חשיב ליה כבשר ומי ר"י דההם לאו משום דחשיב ליה כבשר אלא יס שום פסוק דדרשינן דמיה דדם גיטלי' טמא ומכבדו משעברין כרבי' דלמא דלא חזקיה אכל בלא ריבוי לא חשיבין דם כבשר ובמעיניה (דף יז) וסע נמי מהיך דם השכן מחיה לדם הטמא ומשבר בוהלי לא ידעוני ליה:)

מועלין בהן. מדרבנן ולא מדאורייתא דבסוף הוינאם לו (יומא נט: ושם) אמר אין לך דבר שנעשה מזוהו ומועלים בו ואורי" דבמעילה בפרק ולר טעמא (דף יא: ח"ר מועלים בדמים דברי רבי מאיר ורבי שמעון ותכמים אומרים אין מועלין ופולגתהם אמר שאל לנחל קפורין קדושה וריקה קמני ר"ש הוה דאין מועלין בן היה שם בפרקין מאי טעמא דרבי אין מועלין מן הבורה אלא ה"ג מאי טעמא אין מועלין ואמתני' קאי דקמני על גב דדס קדשים שאין נשפך כמים לא הוקש למים מ"מ כיון ואלא הנהא הוא הדין לרס קדשים ואף על גב דלינא מרי לאוי חד י דדס הוי איסורי אכילה דוקא(י): ואימא כמים הניסבים ע"י יין מלא תאכל אלא כלומר מהכא לא מאי למילין דשרי בנהא: ואבר

דמים החלוצים ודמים הפנימיים שצריכים נשפכים על יסוד מוצח החינוך והן יורדקן מן היסוד גמתיקה (ע"ז שם), ומצדליק בר. יש נהן ליסוד ליהנות כלל דמים (יומא שם) ללו קרנן מעילה ליהנות מהן ללא בדמים (ע"ז שם).

עין משפט
נר מצוה

ח א מ"י פ"ב מלכות
 שבעה הלכה ב:
ב ח מ"י פ"ח מלכות
 מלכות אקדוה הלכה
 ב: כתב ללחן קלט טושי"ע
 י"ד כ"י קה ספי"ק יז:
ג ח מ"י פט"ו שם הל' ח
 סתם טושי"ע שם
 ספי"ק ט:
ד מ"י פ"ד שם הלכה יח
 ופ"ח הלכה יח:
ה מ"י פ"ח שם הל'
 (טו) (יד) טושי"ע שם
 ספי"ק:
ו ח מ"י פ"ב מלכות

רה אור השלם

על כן לא יאכלו בני ישראל את גיד הנפש אשר על כף הידע עושים וזה כי חרץ ככף ידך ועקב גיד הנפש: בראשית לז לז

על כן אמרתי לבני ישראל כל נפש מבט לא תאכל דם והנה הער תטבחנום לא יאכל: דם: לא תאכלנו על הארץ תשפכו במים: דברים יב כד

אשר חלב ודבשנו יאכלו ויהיו יין נסיכים קומנו ויעורם ויהי עליהם סחרה: דברים לב לח

רבינו חננאל

[illegible]